

dolgozatlan terméskő, vagy a bérbeadó kívánságához képest ennek készpénzbeli értéke volt fizetendő.

A panaszolt forgalmiadót pedig azért vették követelésbe panaszos mint haszonbérbeadótól, mert az 1922. évre és az 1923. év első három hónapjára felvett 222.440 korona haszonbérösszeg után járó 3 százalékos forgalmiadót, 6674 koronát le nem róttá.

Minthogy ezen tényállás szerint a forgalmiadó tárgyául a panaszos és L. H. között létrejött haszonbéri szerződés, alapjául pedig a haszonbérő által fizetett haszonbérösszeg vétetett, az ingatlanok haszonbérbeadásából eredő bevételek azonban az 1921. évi XXXIX. t.-c. 37. §-ának 15. pontja értelmében általános forgalmiadó alá nem esnek és e részben nem tesz különbséget, hogy a földbirtok haszonbérbeadása milyen célra és nevezetesen mint a jelen esetben köfeyítés céljára történt, mert a hivatkozott törvényszakasz a haszonbérletből eredő minden bevételt mentesít az általános forgalmiadó alól, az adómentességet vitató panaszt jogosnak elismerni és az adó törlesztését elrendelni kellett.

Ügyvédi iroda fenntartásával és az utazásokkal kapcsolatosan felmerült kiadások a forgalmiadó alapjából nem vonhatók le. (Közigazgatási bíróság 5261/1924. P. sz.). Az 1921. évi XXXIX. t.-c. 33. §-ának 4. bekezdése akként rendelkezik, hogy a munkateljesítményért fizetett ellenértékből a munkát teljesítő adózónak a munkateljesítménnyel kapcsolatban levő kiadásai nem vonhatók le.

Minthogy pedig az ügyvédnek az iroda fenntartásával járó, valamint az ügyfele által rábizott ügyek ellátása céljából teljesített utazások költségei mind az ügyvédi munkateljesítménnyel kapcsolatos kiadások, a kir. pénzügyigazgatóság jogosan és helyesen járt el, amidőn az irodai szerekre, az alkalmazottak fizetésére s az utazásokra fordított kiadásokat, amelyeket a panaszos ügyvédi foglalkozásból származó bevételeiből a törvény ellenére levont, az adóalaphoz hozzászámítottá.

Kegyuri kötelezettség alapján ellenérték nélkül kiszolgáltattott fa értéke nem esik forgalmiadó alá. (Közigazgatási bíróság 2828/1923. P. sz.) Az 1921. évi XXXIX. t.-c. 30. és 31. §-ai értelmében az általános forgalmiadó tárgya az önálló kereseti tevékenység körében történt áruszállítás és alapja az adóköteles által szállított áruk fejében teljesített fizetések összege. Minthogy a panaszos a papnak és tanítónak adott fát kegyuri kötelezettség alapján és ellenérték nélkül szolgáltatotta ki, ez a tevékenysége nyilvánvalóan nem tekinthető ellenérték ellenében áruszállításra irányuló és ekként forgalmiadó alá eső kereseti tevékenységnek.

Az állat eladására vonatkozó megbízást a marhalevél D) oldalára fel kell jegyezni, mert különben a megbízást teljesítő vevőnek kell tekinteni. (Közigazgatási bíróság 2339/1923. P. sz.). A panaszos azzal védekezik, hogy a szóban forgó marhalevélen feltüntetett 6 drb sertést Sz. Zs.-tól nem vette meg és nem adta tovább Sz. G.-nek, hanem Sz. Zs. megbízásából, aki azokat már előzetesen eladta, a marhalevélet elvitte a vevőnek: Sz. G.-nek és azt Sz. Zs. helyett a saját nevében eladóként átíratta Sz. G.-re, tehát a panaszostól, mint vevőtől állatforgalmi adót jogosan követelni nem lehet.

A panasznak helyet adni nem lehetett, mert eltekintve attól, hogy a panaszos a panaszban utólag felhozott tényállást semmivel sem bizonyította, megbízotti minőségét a 119.690/1921. számú pénzügyminiszeri végrehajtási utasítás 5. §-ának 3. bekezdésében kötelezően előírt módon, azaz a megbízott nevének a megbízó által a marhalevél D) oldalára történt keltezéssel és aláírással ellátott feljegyzésével nem igazolta és így a panaszos az állatforgalmiadó szempontjából jogosan volt olyan vevőnek tekinthető, aki a marhalevélnél a saját nevére való átíratása, illetve az állatforgalmiadó lerovása nélkül adta tovább a sertéseket.